

Hronozvod

- Dobrý, pán doktor, máte balík,- vyhúkla na doktora Táňa a ani nepočkala, kým Dr. Spielmann prekročil prah kliniky aj druhou nohou.
- Dobré ráno, Táňa, taký istý balík ako minule a aj predtým?
- Áno, taký istý. –
- Dobre, prines mi aj kávu, poreferuješ mi, ako bolo v sobotu.

Dr. Spielmann vzal balík z pultu a odišiel do kancelárie. Sadol si za písací stôl, zobral nožničky a rozstrihal povraz na balíku. Roztrhol papierový obal a vybral z neho Veľký slovník slovenského jazyka, tretia časť, M-N.

– Už tretí, zamrmlal si pod nos. Zobral knihu do rúk a položil ju na policu k dvom úplne rovnakým exemplárom Veľkého slovníka slovenského jazyka, tretia časť, M-N. Nie sú normálni v tom klube... To mi budú zakaždým posilať ten istý slovník, keď niekto o mne niečo napíše? Čo s nimi urobím?

Potom doktora napadlo, že na jeseň sa robí vatra zvrchovanosti a v najhoršom prípade ich do nej hodí. Vybrané slová dobre horia.

Niektorozklepal na dvere. – Ďalej.

Do kancelárie vošla ošetrovatelka Táňa. Dr. Spielmann sa potešil.

- Tak ako bolo v sobotu v Lučatíne? Stretla si sa s tým súkromným detektívom, ktorého som najal? Nazbierali ste mi zaujímavý materiál o tých hráčoch?
 - Materiál máme, ale mali sme viaceré problémy. V Brusne ma už čakali. Kapitán Stehno a Fricík.
 - Kto? Fricík? Jeho asistent?
 - Čoby, jeho pes. Bernardín. Je špeciálne vycvičený na také prípady, keď treba zasiahnuť so súdkom s rumom. Kapitán Stehno to vymyslel tak, že tiež pôjde na ten turnaj, ale potom mu skrslo v hlave, že radšej v ten deň zorganizuje splav po Bušinskom Ipli.
 - A psa mal načo so sebou?
 - Práve preto, že on na ten turnaj nešiel a psa potom riadil z kanoe. Pes mal slúžiť ako vyzvedač. Mal nenápadne natočiť hráčov.
 - Tak ste išli z Brusna do Lučatína na kanoe?
 - Áno. Fricík naskočil, ja som opatrne nastúpila. Plavili sme sa dole riekou, kapitán pridala a za polhodinku sme už boli na mieste.
 - Aký kapitán zase?
 - No ten Stehno, on je kapitán vo výslužbe, to ste nevedeli? Myslela som, že to preto ste ho poverili takou úlohou.
 - Nie, vedel som len, že je z juhu, ale nie, že je kapitán. Poveril som ho, lebo na juhu sú dobrí chlapi, veď len pozri na mňa.
- Dr. Spielmann sa usmial na sestričku Táňu a sestrička Táňa si na znak súhlasu prekrížila nohu cez nohu. Zvodne sa usmiala a pokračovala v tom, čo zistila.
- Hej. Tak ten kapitán dal Fricíkovi kameru a vysielaciu. Pripravil mu taký malý súdok s bezdrôtovou kamerou, mikrofónom a vysielaciu. Stehno ho potom volal WiFricík.
 - Dobre, vystúpili ste. A ty si sa obliekla ako čašníčka, ako som ti kázal?
 - No, samozrejme. Viete, tam sa mlelo toľko ľudí, že si ma nikto ani nevšimol. Raz ma takmer odhalila majiteľka. Spýtala sa ma, či som brigádnička od tej personálnej agentúry. Keď som to potvrdila, povedala mi, že sa môžem najesť v kuchyni. Fricíka si majiteľka nevšimla, myslela si, že patrí k hosťom.
 - A kapitán Stehno?

- Ten ostal v kanoe. Vesloval celý deň hore dole po Hrone. Mal slúchadlá a takto sme boli v spojení.

Dr. Spielmann si celý čas robil poznámky. Vyzeralo to zatiaľ sľubne, materiálu bude zrejme dost.

- No tak vrav, ako začali.

- Hneď na začiatku sa tá panovačná a ten vysoký z Nitry, ten s tými Gujmi, stiahli nabok.

- A čo robili? Hádám mi nechceš povedať, že...?

- Ale kde, o to sa tam nikto nezaujíma. Len tie kocky ich zaujímajú.

- Tak čo bolo?

- No, videla som, ako sa potajomky rozprávali, a ona mu dala tri kocky.

Dofrasa, žeby tí najlepší tam podvádžali a preto vyhrávali?

- Nevie, keď ma tá žena zbadala, rýchlo som sa spýtala, či jej donesiem kávu. Nechcela. Ani len rezeň.

- A ten z Nitry prišiel aj so svojou ženou? Tú mám rád, ona tam rozdáva alkohol.

- Nie, nebola, vraj sa predávkovala s Gujmi. Odpočula som to, keď jej muž s ňou telefonoval.

Dr. Spielmann sa uškrnul. Tak hlavnú alchýmičku položili vlastné Guje. Žeby Kooijman mal pravdu?

- Ozaj, a kedy prišiel Kooijman? Už tam bol, keď si tam ty prišla?

- Áno, ale zrejme tam teraz nespali.

- To sa čudujem, lebo ten je lenivý vstávať tak zavčasu. Holand'an, vieš?

- Chápem. No a bol tam s tou svojou spisovateľkou.

- Aj ona bola? A zase s tými istými knihami? Či už napísala dačo novšie?

- Nevie, ale nejaké tam predávala. Niečo s letom. Siene babieho leta, tak nejak.

- Siene? Aké siene? Nevieš čítať? Tíne babieho leta.

- Čo ja viem? Myslíš, že to aj niekto číta?

- Kto vie, ale majú to všade, Táňa. Aj v Čechách.

- Však ja viem, že babie leto majú aj v Čechách, čo si o mne myslíte? Ja som tiež chodila do školy...

No, chodila si, moja milá, ale veľmi to na tebe nevidieť. Ale to ani nevádi, načo by nám tu boli múdre, a pritom abstinentky.

Dr. Spielmann otvoril šuplík. – Dáš si aj ty za pohárik, však? - povedal úplne milo.

- Hádám mi dobre urobí, keď aj vám.

- Dobre ti urobia dva. Poď si ku mne sadnúť.

Táňa si sadla bližšie k Dr. Spielmannovi. Objal ju okolo drieku. Dr. Spielmann mal rád Táňu. Ale nielen ju.

- Tak... na zdravie.

- Na zdravie aj Tebe, duša.

Po tom Dr. Spielmann pokračoval s výsluchom. Nebol to naozaj výsluch, ale už dávno prišiel na to, že je ľahšie ľuďom zadať ciele otázky, vtedy je väčšia šanca, že dostane zmysluplnú a súvislú odpoveď. Hoci často nie oveľa väčšia.

- Pes si plnil svoju úlohu? Natočil filmy?

- Snažil sa, ale zakaždým ho niekto pohladil. Alebo krmil. Až tak vycvičený predsa len nebol. A ešte tam bol jeden problém.

- Aký?

- To ihrisko pre dospelých sa nachádza pri železničnej trati.

Toto Dr. Spielmann nechápal. - No a?

- Každú chvíľu tam ide vlak a nič tam nie je počuť. Kapitán Stehno mi večer povedal, že celý deň kričal pokyny do vysielacky, ale Fricík ho nepočul. A keď dostal pokyn vztýčiť sa, oprieť predné laby o stôl a natočiť hráčov, práve prešiel vlak, a tých vlakov tam bolo nekonečne veľa, až deväť. Viete si predstaviť — je to hlavný ťah zo Slovenskej Ľupče do Medzibrodu. Fricík len ležal pod stolom a chrúmal keksíky. A večer sme mu na obojku našli magnetky.

Dr. Spielmann sa hlboko nadýchol. – Mag-net-ky???? zvriskol na celú kanceláriu a zhodil si Táňu z lona. - Dal som ti, tebe a Stehnovi, jasnú a veľmi jednoduchú úlohu, nazbierať informácie o tom, ako sa tí hráči správajú. A obzvlášť, ako sa správa ten Holanďan. A ty mi tu teraz povieš, že ste nič nenatočili, lebo Frico mal v uchu magnetky??

- Nie v uchu, na obojku... Ale to je asi jedno, - povedala sklamaná Táňa a bola sklamaná, že je sklamaný aj Dr. Spielmann. - Viem, pán doktor, viem, no veď nejaké informácie aj máme, len tie videozábery sa veľmi nepodarili. A predstavte si, že jeden z tých hráčov tam dorazil na cyklodrezine.

- Na čom? To je zase čo, cyklodrezina?

- No, drezina železničná, - Táňa vypla hrud' a opäť cítila svoju príležitosť blysnúť sa pred doktorom. - Len tu nestáli muži oproti sebe, ale dvaja sedeli na boku a bicyklovali. Takto poháňali ten stroj.

- Neuveriteľné. A vravíš, Táňa, že jeden hráč sa dopravil takto? Nemal náhodou aj čiapku, placačku a piššalku?

- Juj, vy ste taký múdry, vy všetko viete.

- Ale, to len tak, mávol Spielmann rukou, ako keby sa o nič nejednalo. A ani sa nie.

- Naozaj, na toto som skoro zabudla. Ten s tou placačkou, keď zostúpil z dreziny, povedal svojim kolegom, aby išli ďalej do Brusna a aby sa preňho vrátili presne o 17 nula nula.

- No hovor ďalej, čo si tam ešte videla? - Dr. Spielmann si nalial, ale Táni už pre istotu nie. Čo ak by sa opila.

- Predstavte si, dvaja z tých hráčov sa zobrali.

- Muži či ženy? - Dr. Spielmann zbystril sluch.

- Aj to aj to.

- Čo trepeš? Tak kto sa zobral? Muž s mužom či žena so ženou? Veď sme na Slovensku, tu zastal čas, pamätáš sa?

- Muž si zobral ženu. Vraj sa zoznámili na nejakom turnaji. Tá vedúca im dala darček, sošku holubov so slovom Scrabble. Iste sa netešili, ale tvárili sa, že práve to ešte nemajú.

Toto nebolo pre Spielmanna zaujímavé, lebo z toho netrčal žiaden prípad pre jeho kliniku.

- Radšej mi povedz, čo bolo s Kooijmanom.

- Ten? Celý deň hral fantasticky, súperov riadne potrápil, ale nakoniec päťkrát prehral.

Rozprávala som sa s ním, povedal mi, že večer nepil a dobre sa vyspal. Tak potom je to jasné.

- Takže dvakrát niekoho porazil? To nie je zlé.

- Nie, ale raz vyhral s Bájom.

- S kýým?

- S Bájom.

- To je kto, Maďar?

- To nie je človek, to je niečo neviditeľné.

- Nepovedz mi, že z toho klubu urobili náboženský spolok! Minule v Kežmarku mali neviditeľný rozmarín, teraz zase neviditeľného Bája. Uhla si si, Táňa?

- No, áno, ale s Vami.

- Už si radšej dnes nedaj.

- Bájo je taký nikto, je to pomyselný hráč...

- Však hovorím, už je z toho klubu sekta.

- Nie, veď ma už počúvajte, doktor. Bájo hovoria neviditeľnému súperovi, keď majú nepárny počet hráčov. Vtedy jeden hrá s tým neviditeľným. Akože.

- Tak toho porazil môj Kooijman! Hmmmmm...

- No, nebolo to také jednoduché. Práve začalo liať. A žena toho Kooijmana, tá spisovateľka, ho poslala do druhej budovy pre kávu. Potvora jedna, videla, ako leje, vedela, že zmokne. A tak sa aj stalo. Vrátil sa úplne mokry. Potom si sadol k nováčikovi a pri ňom sa skoro rozplakal.

- Prečo? Ten nováčik ho bil?

- Ale kde. Nováčik mal fantastické písmená, len si to neuvedomil.

- Napríklad?

- Mal: d, u, p, e, š, m, v. Sťažoval sa, že čo si počne s takými písmenami. A vymenil ich. Kooijman mu ešte povedal: Keď na to dupeš, potom ich nemusíš vymeniť. Ale nováčik to nepochopil.

- A Kooijman vôbec vyhral niečo?

- Nie, skončil skoro posledný, za nováčikmi, jeden z nich ho dokonca predbehol. Bol z toho smutný.

Dr. Spielmann si utrel pot z čela. Ťažké prípady, títo hráči.

- Ešte mi povedz, čo tam jedli.

- Mali mäsitú aj bezmäsitú stravu, halušky s bryndzou a halušky bez bryndze. A niektorí si dali len slaninu s bryndzou.

- Jojoj, to bol riadne bohatý výber, to sa teda najedli...!

- Hej, veď porcie boli ako pre baníkov. Fricík počas obeda aj ochorel.

- Prečo? Čo si aj on objednal halušky? Mal s alebo bez bryndze?

- Nie. Ale tie porcie boli tak veľké, že mu hráči hádzali halušky na zem. A Fricík ich všetky poctivo pochválal. Chudák, bol z toho chorý. Keď večer skočil do kanoe, chytila ho hnačka. Fricíka. Kapitán Stehno zo strachu skočil do Hrona a Fricík omylom odplával smerom na Banskú Bystricu. Ešte sa nenašiel.

Dr. Spielmann si znovu utrel tvár, ale tentokrát slzy od smiechu.

- Vidíš Táňa. Neoplatí sa nepiť a neoplatí sa ísť nikde vyspať. Ale ďakujem ti za prácu.

Kukučkové hodiny v Spielmannovej kancelárii zakukali pol jedenástej a na klinike na Prednej hore začal ďalší pekný modrý pondelok.